

Părțile din procedura principală

Recurent: Gennaro Cafaro

Intimată: DQ

Întrebările preliminare

- 1) Reglementarea națională prevăzută de Decretul Președintelui Consiliului de Miniștri din 9 septembrie 2008, în aplicarea articolului 748 al treilea paragraf din Codul navigației, care prevede Regulamentul privind limitele de încadrare în muncă a personalului navigant al DQ și, în special, încetarea automată a raportului de muncă la atingerea vârstei de 60 de ani, contravine Regulamentului nr. 1178/2011 ⁽¹⁾ în măsura în care acesta stabilește limita de vârstă la 65 de ani pentru folosirea piloților în transportul aerian comercial, iar acesta din urmă, după înlăturarea aplicării reglementării naționale speciale, este aplicabil în speță?
- 2) Cu titlu subsidiar, în cazul în care s-ar aprecia că acest regulament nu este aplicabil *ratione materiae* situației de fapt, reglementarea națională menționată mai sus este incompatibilă cu principiul nediscriminării pe motive de vârstă prevăzută de Directiva 2000/78 ⁽²⁾ și de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [articolul 21 alineatul (1)] a cărei expresie concretă o constituie Directiva 2000/78?

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1178/2011 al Comisiei din 3 noiembrie 2011 de stabilire a cerințelor tehnice și a procedurilor administrative referitoare la personalul navigant din aviația civilă în temeiul Regulamentului (CE) nr. 216/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 311, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă (JO L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Vilniaus apygardos administracinis teismas (Lituania) la 26 iunie 2018 – AW, BV, CU ir DT/Republica Lituania, reprezentată de Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnybos, Bendrojo pagalbos centro ir Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos

(Cauza C-417/18)

(2018/C 352/21)

Limba de procedură: lituaniana

Instanța de trimitere

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Părțile din procedura principală

Reclamanți: AW, BV, CU și DT

Pârâtă: Republica Lituania, reprezentată de Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnybos, Bendrojo pagalbos centro ir Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 26 alineatul (5) din Directiva 2002/22/CE ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE ⁽²⁾, impune obligația de a furniza informații privind localizarea în cazul apelurilor efectuate de pe dispozitive mobile care nu au cartele SIM instalate?
- 2) În situația în care legislația națională a unui stat membru permite particularilor să efectueze apeluri către numărul european unic pentru apelurile de urgență „112” fără a avea instalată o cartelă SIM, acest fapt înseamnă că informațiile privind localizarea unor astfel de apeluri de urgență trebuie determinate în conformitate cu articolul 26 alineatul (5) din Directiva 2002/22/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE?

- 3) Legislația națională prevăzută la punctul 4.5.4 din Procedura pentru accesul abonaților și/sau utilizatorilor la serviciile furnizate de autorități în situații de urgență (versiunea în vigoare de la 11 noiembrie 2011 până la 15 aprilie 2016), care *inter alia* stabilește că furnizorii de rețele publice de telefonie mobilă trebuie să furnizeze informațiile privind localizarea cu acuratețea oferită de gradul de acoperire a stațiilor de bază (sector) (Cell-ID), însă care nu specifică nivelul minim de acuratețe (în ceea ce privește distanța) cu care stațiile de bază trebuie să localizeze apelantul și nici densitatea (distanța între acestea) de repartizare a stațiilor de bază, este compatibilă cu articolul 26 alineatul (5) din Directiva 2002/22/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE, care prevede că autoritățile de reglementare competente trebuie să definească criteriile de acuratețe și fiabilitate ale informațiilor furnizate privind localizarea apelantului?
- 4) Dacă răspunsurile la prima întrebare și/sau la a doua întrebare sunt în sensul că statul membru are obligația de a se asigura că localizarea apelantului se realizează în conformitate cu articolul 26 alineatul (5) din Directiva 2002/22/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE, și/sau răspunsul la cea de a treia întrebare este că legislația națională este incompatibilă cu articolul 26 alineatul (5) din Directiva 2002/22/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE, care prevede că autoritățile de reglementare trebuie să definească criteriile de acuratețe și fiabilitate ale informațiilor furnizate privind localizarea apelantului, instanța națională are obligația, în momentul în care se pronunță asupra reparării prejudiciului suferit, de a stabili o legătură directă de cauzalitate între încălcarea normei de drept al Uniunii Europene și prejudiciul suferit de către particulari sau este suficientă stabilirea unei legături indirecte de cauzalitate între încălcarea normei de drept al Uniunii Europene și prejudiciul suferit de către particularii respectivi, în condițiile în care, în conformitate cu legislația națională și/sau jurisprudența națională, stabilirea unei legături indirecte de cauzalitate între actele ilicite și prejudiciul suferit de către particulari este suficientă pentru a determina răspunderea statului?

⁽¹⁾ Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213).

⁽²⁾ Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 de modificare a Directivei 2002/22/CE privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile de comunicații electronice, a Directivei 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului (JO L 337, p. 11).

Acțiune introdusă la 29 iunie 2018 – Comisia Europeană/Regatul Spaniei

(Cauza C-430/18)

(2018/C 352/22)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentați: T. Scharf, J. Rius, G. von Rintelen, agenți)

Pârât: Regatul Spaniei

Concluziile

- Constatarea faptului că, întrucât nu a adoptat, înainte de 18 septembrie 2016, a tuturor actelor cu putere de lege și a tuturor actelor administrative necesare pentru a se conforma Directivei 2014/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iulie 2014 privind comparabilitatea comisiunilor aferente conturilor de plăți, schimbarea conturilor de plăți și accesul la conturile de plăți cu servicii de bază ⁽¹⁾ sau, în orice caz, întrucât nu a notificat Comisiei toate aceste măsuri, Regatul Spaniei nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 29 alineatul (1) din directiva menționată;
- obligarea Regatului Spaniei, în conformitate cu articolul 260 alineatul (3) TFUE, la plata unei penalități cu titlu cominatoriu de 48 919,20 EUR pe zi, începând de la data pronunțării hotărârii prin care se constată neîndeplinirea obligației de adoptare sau, în orice caz, de notificare către Comisie a măsurilor necesare pentru a se conforma Directivei 2014/92/UE;